

Schets zondag 1430, 25 juni 2017 mi met blaasensemble, nr 559, JWB.

Votum en zegen	
zingen	Ps 150:1,2 (lof op God)
bidden	daarna bijbelklas weg 3/4 5/6
lezen	Johannes 21:15-17 (BVI) (serie (2), bezinnen op geloof) 2 Korinte 13
zingen	Lb 252 (LvdK 841):1,2,3,4 (geloof werkt iets uit)
tekst	zondag 30 vr.81 / 'heb je Mij lief?'
preek	
zingen	Ps 139:1,2,7,11 (God kent ons)
belijdenis	
zingen	Lb 405 (LvdK 457):1
gebed	
collecte	
zingen	Lb 409 (LvdK 864):1,2,5 (lofzang op God)
zegen	

(klik) (balkje loopt mee; dan weet u hoever we zijn)

Gemeente van Christus, gasten,

Laat ik maar niet vragen wie er aan vakantie toe is.

Zo, aan het eind van het seizoen gaan misschien alle handen omhoog.

Dat werkt eerder verlamdend dan stimulerend.

Hoe meer we dat tegen elkaar zeggen, dat we aan vakantie toe zijn, hoe uitgebluster we ons voelen.

Tenminste zo gaat het mij: iedere reclame van Tui ('discover your smile') laat je denken dat je alleen in de vakantie kan ontspannen en glimlachen.

Onzin natuurlijk.

(klik) Maar toch, wie is er niet *moe van alles*?!

Dat hoor ik om me heen: 'we doen teveel', 'er is teveel', 'we zijn met elkaar overbelast', 'ik doe een tijdje niets in de gemeente', 'laten we eens een jaar stoppen met alles'.

Het lijkt erop, dat we met elkaar moe zijn van alles.

En dat blijkt ook wel.

Loopt het werk in de kerk vast?

Is de energie er uit?

Een paar waarnemingen van de afgelopen maand.

Evaluatie van Follow Me (de catechisatie): het rooster houdt zoveel mogelijk rekening met activiteiten van school.

Maar is er toetsweek of de week ervoor: een deel van de jongeren is er niet.

Een activiteit in de kerk, een wijkmorgen, een uitje.

Een dringende vraag om iets te laten weten.

Bijna niemand reageert, een vage toezegging gaat op het laatste moment toch niet door.

Ik bedoel dit niet beschuldigend; ik vertel wat ik hoor en zie.
Het Zomerproject, een aantal activiteiten gaat niet door of afgeslankt; er is te weinig organisatie.

Volgende week treden 4 ouderlingen af, er blijven voorlopig 4 vacatures.

Voor wijkcoördinator al tijden wel 6 of 8 vacatures.

(strp1) De BVI (Bijbelstudie Voor Iedereen): vorig seizoen rond de 100 ingeschreven, 60 deelnemers, dit seizoen gedaald naar 35 en vooral gastadressen lastig te vinden.

De Zaaier, de bijbelstudie voor jongvolwassenen misschien bezig aan zijn laatste seizoen; er zijn nog handvol deelnemers.

Jeugdleiders voor volgend jaar, nog lang niet rond.

In de kinderoppas, zondagmorgen: ouders of helpers die op het rooster staan, zeggen domweg af of komen niet opdagen.

Vanmiddag heeft een deel van de gemeente de bijeenkomst hier geskipt, één keer of structureel.

Aan kerktelefoon met beeld beginnen we niet; voor beamen en geluid is het al lastig mensen te vinden.

Zijn we moe van alles? Is het ons allemaal teveel?

Ik beschuldig niemand persoonlijk.

Ik kan trouwens ook een lijstje maken van dingen die wél goed gaan.

Maar dit is een reële lijst van dingen die misgaan en die lijst is langer dan dit.

Ik kan het ook hebben over lastig afspraken maken door ouderlingen, of ouders die geen betrokkenheid laten zien bij jeugdwerk.

Er gaan dingen mis in de gemeente en dat wil ik vanmiddag aan de orde stellen.

Jammer dat deze preek niet 's morgens is?

Laat ieder voor zichzelf luisteren en blij zijn met de morgendienst en ieder die daar was.

Moe van alles, het is geen probleem alleen van deze tijd.

Graag wil ik een uitspraak voorlezen van Bernardus van Clairvaux, 12^e eeuw.

Ook zijn tijd hadden christenen te maken met uitgeblust zijn; hij zei dit:

'wil je verstandig zijn, maak van jezelf een waterbekken en geen kanaal.

Een kanaal krijgt water binnen en geeft het meteen door.

Maar een waterbekken wacht tot het vol is en deelt dan van zijn overvloed mee, zonder zelf leeg te raken.

Ik zeg je: je moet leren pas over te lopen als je vol bent van Gods liefde.

Dan geef je van je volheid, niet van je armoede'.

(klik (strp 2 auto))

Herkenbaar beeld, denk ik.

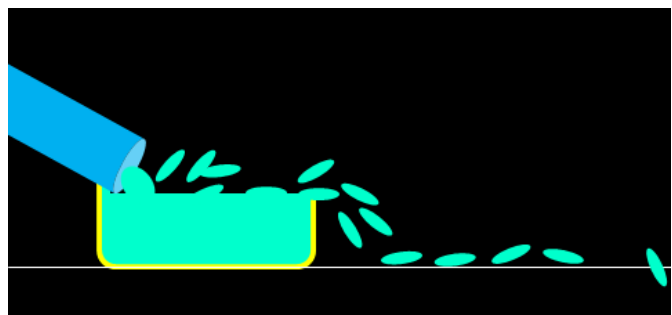
Niet alleen in de kerk.

Geen kanaal, maar een waterbekken.

Misschien ken je ook van een cursus.

Of uit ons spraakgebruik: je moet opgeladen worden of even bijtanken.

Je kunt pas geven als je hebt

ontvangen.

Bijscholing en opfriscursus maken vaak gebruik van dit beeld.

Je emmer moet vol zijn om optimaal te functioneren.

Het is dus uiteindelijk een christelijk beeld: alleen als je vol bent van Gods liefde, dan kun je daarvan weggeven.

En wie wil het niet?

Dit citaat is ook zeker voor mij goed.

Deze preek, daarvan ben ik de eerste luisteraar.

Voor je het weet ben je als predikant vooral een kanaal.

Ik hoor of leest iets; dat is mooi.

De volgende week zit het in je preek.

Alles wat ik krijgt: direct doorgeven.

Dan ben je snel leeg en uitgeput en komt de boodschap nauwelijks bij jezelf.

Mooi en aansprekend is het bassin; het stroomt vanzelf over, de overvloed en de moeiteloosheid spreekt daar uit.

Heerlijk om zoveel te krijgen en vanuit die overvloed weggeven.

Je hebt genoeg, je kunt als het ware kiezen wat je dit keer uitdeelt.

Wat je hebt gekregen het kan rijpen en combineren met andere dingen.

En geeft dan weg.

Hoe is het met ons samen in dit beeld?

Stromen we als gemeente over?

Vol van Gods liefde, bruisend, spetterend?

Niet zo, hè?

(klik) Raakt het waterbekken leeg?

Alle goede en mooie dingen, ze zijn er en ze blijven er en we danken God ervoor.

Maar al de dingen die ik noemde zijn er ook: teruggang, neergang, moe van alles.

Is dit onze situatie: het waterbassin staat ver onder de rand en wij doen alle moeite om alles in gang te houden?

Met pompen en water scheppen proberen we door te gaan?

(klik (strp 3 auto)) En wat wordt je daar moe van.

En het kost steeds meer moeite.

Logisch om eens even een tijdje met van alles te stoppen.

Even een jaar niets, ik doe even niet mee.

Ik moet even bijtanken.

Even de tijd nemen om het bassin weer vol te laten lopen.

Ik moet even aan mijzelf denken, alles wordt teveel.

Hoe gaan die dingen?

Stel je voor, huisarts Noud; jaren gestudeerd, weet alles van het menselijk lichaam.

Gaat enthousiast aan het werk.

Het is een drukke praktijk, dag en nacht in de weer.

Bijscholing schiet er bij in; geen tijd voor een nieuw boek of een tijdschrift bijhouden.

De patiënten zijn enthousiast; deze man heeft altijd tijd voor je.
Nooit is het hem teveel....
de eerste jaren.
Dan merkt Noud eerst zelf dat hij achterop raakt.
Collega's hebben het soms over dingen die hij gemist heeft, soms onzeker over een diagnose; zijn er geen nieuwe inzichten?
Weet hij nog genoeg van de medicijnen?
Na een paar jaar komen patiënten soms met dingen van internet; hij wist er niets van.
Maar Noud heeft het zo druk, bijscholen?
Geen tijd, geen energie.
De emmer raakt leeg.
Een cursus, boeken lezen, wanneer?
Dat kan er echt niet bij.
En de emmer vullen, het wordt steeds meer een opgave.
Dat moet dan ook nog.
Kon Noud maar even met alles stoppen.

Herkenbaar?

In een huwelijk kan het zo worden.
Je hebt het al zo druk met leven en werk en kerk en afspraken en kinderen en ouders..., moet je ook nog verplicht een avond op de bank zitten.
Of verplicht knuffelen, omdat het al zo lang geleden is.
Of afspreken, dat je je telefoon weglegt als de ander thuis komt.
Moet ook nog.
Dan is het heerlijk om even weg te zijn, alleen.
Wat ben ik daar aan toe, gewoon even niets, even weg, even geen gezeur, geen verplichting.

(**strp4**) Is dat aan de hand in de kerk?

Overbelast, van alles vraagt aandacht: jeugd, organisatie, beheer, evangelisatie, huisbezoek, financiën, zieken, liedkeuze, financiële ondersteuning, kindermoment, muziek oefenen, seniorenuitje, bijbelstudie.
Bidden, moet je ook nog bidden, bijbellezen, bijbelstudie, voorbereiden?
Nu even niet, straks misschien weer.

Moe van alles, het waterbekken raakt leeg.

Je staat maar te pompen en te scheppen.
Zullen we gewoon eens een tijdje met alles stoppen?
(**klik**) Heerlijk toch, gewoon even niks.
Wat komt er een ruimte; je houdt misschien zelfs tijd over!

-0-0-0-0-

Wat denkt u, wordt een arts een betere arts als hij een paar weken met vakantie gaat?

(**klik**) Nieuwe energie, zeker, maar gevuld?
Nouds kennis wordt er niet groter door.

Of wordt een huwelijk beter als eens even een weekje alleen bent?
Natuurlijk, fijn om elkaar weer te omhelzen na die tijd.

Maar is de liefde vernieuwd?

(klik) En wordt je geloof beter als stopt met bidden of een jaar niets doet in de kerk?

Ik las een mooie uitspraak: heb je een periode van geestelijke dorheid, word bidden een onmogelijke opgave, is het niet meer dan een sleur?

Dan kan ik twee dingen doen: helemaal stoppen met bidden; dan weet je zeker dat je verder van God af komt te staan.

Of doorgaan met God vragen om je door die tijd heen te loodsen en anderen te vragen voor je te blijven bidden¹.

Want stoppen met alles.... dat scheelt energie.

Dat lucht op, dat geeft ruimte.

Het waterbassin raakt niet verder leeg.

(klik) Hoewel... lekt dat bassin niet?

Ook als je niets doet, dan nog, liefde voor de Heer Jezus lekt zomaar weg.

(klik) De emmer moet weer vol, moet weer overstromen.

Twee mogelijkheden: lek dichten, stoppen met pompen en wegscheppen, of... de aanvoer groter maken.

(klik 5 zelf) Raakt het waterbekken leeg, open vooral de bron.

Vakantie, een tijd stoppen, afstand nemen.

Je doet energie op, zeker.

Het gevaar is, dat je daarna des te harder gaat pompen of scheppen.

Is de bron niet belangrijker?

Je kunt kijken waar alles weglekt, goed om te doen.

Maar kijk vooral naar de bron.

Vult Gods liefde je?

Hoe is je band met de Heer?

Leef je met Hem?

Maakt Hij je enthousiast?

Het lijkt met goed, dat we ons daar op bezinnen: hoe is het met je ziel?

Heb je de Heer echt lief?

Het onderwerp waar de BVI deze weken over gaat.

We lazen dat uit Johannes.

De Heer Jezus vraagt het aan Petrus.

Heb je Mij echt lief?

Dat is de bron van alles wat we doen.

De Heer die van ons houdt, waardoor wij opleven en Hem liefhebben.

Staat u daar wel eens bij stil; hoe je band met de Heer is?

Hoe het met je ziel is?

Of je verhouding met de Heer onderhoud nodig heeft?

Ik weet niet of we daar als gemeente de afgelopen jaren sterker in geworden zijn.

¹ Zo ongeveer Philip Yancey, bidden, blz. 211

We hadden in onze kerken een traditie rond het avondmaal.
Vier keer per jaar was er avondmaal, de week ervoor voorbereiding daar op.
Vraag 81 van de catechismus gaat daar ook over.
Bezinnen op je band aan God, zelfbeproeving.
Verschillende gezinnen lazen de week voor het avondmaal thuis een deel van het formulier, een gesprek over je band met God, of er dingen moeten veranderen.
Langer geleden; de ouderling kwam even lang: 'broeder, zuster, kunt u aangaan deze week?
Hoe is het met uw ziel²?
Bezinning op je geloof, bezinnen op je band aan de Heer.
Volgende week wil ik daar de hele preek aan wijden: wat is dat, voorbereiden op het avondmaal of bezinnen op je geloof, waarom is het nodig en hoe doe je dat.

Ik geloof niet dat die cultuur van bezinning vroeger overal even sterk was.
Maar hoe dan ook, als ik het inschat, is dat wel afgenomen.
Heeft misschien ook te maken met vaker avondmaal; is dan avondmaal minder bijzonder.
Het overkomt u misschien wel, dat je hier in de kerk komt en ziet dat het avondmaal is.
Dat is echt anders dan je een week er op voorbereiden.

Dat past in een breder plaatje.
Hebben we bezinning op ons geloof niet wat laten sloffen?
En daarmee ook onze band aan de Heer?
We hebben allemaal last van onze cultuur; er is veel afleiding; het leven slokt ons op.
(**strp6**) Er is ook veel vrijblijvendheid; ieder leeft zijn eigen leven.
Heeft het niet ook in de kerk veel kans gekregen, doordat we – ik zeg het even in het algemeen, misschien is het bij u of bij jou heel anders...
Hebben afleiding en vrijblijvendheid een kans gekregen omdat we de zelfbeproeving, de bezinning op onze band aan de Heer verwaarloosd hebben?

Stellen we ons regelmatig deze vragen:
Investeer ik genoeg in de band aan de Heer?
Is de bron open?
Heeft de Heer de kans om mijn bassin te vullen?
Het is geen vast bijbels voorschrift om drie keer per dag bijbel te lezen en te bidden.
Deze traditie verdwijnt.
Maar is er iets voor in de plaats gekomen?
Twee diensten per zondag, zo rechtstreeks lees je het niet in de bijbel.
Maar als de Heer ons een hele dag geeft voor de band aan Hem...
Als Hij een hele dag voor ons reserveert, ken je betere en makkelijkere manier om je bassin te vullen?

² praktijk van vòòr de tijd van mijn vader; hij sprak daar met nostalgie over (jaren '50?).

(klik) *Open vooral de bron, dat geeft overvloed.*

Je gunt het huisarts Noud, dat hij niet vanuit armoede zijn werk doet, alleen volhouden en doorzetten.

Je gunt hem, dat hij met enthousiasme zijn werk doet, verwonderd is over het menselijk lichaam, nieuwsgierig over hoe het werkt.

Je gunt het Noud, dat hij verdriet heeft over ziekte en medelijden heeft met patiënten en vanuit die houding kan werken.

Hij is vol van zijn vak en stroomt over.

Je gunt het ieder echtpaar dat ze geen afspraken moeten maken over hoe vaak ze een avond thuis zijn, hoe vaak ze vrijen of dat ze elkaar verplichten om elkaar te kussen voordat je de deur uitgaat.

Je gunt het ze, dat er meer plezier met elkaar is dan dagen los van elkaar.

Je gunt ze, dat de liefde stroomt, dat ze blij zijn met elkaar, dat ze elkaar graag zien en dat dat ze overvloedig uit de kunnen delen.

Leven vanuit overvloed.

(strp7) Je gunt het alle mensen in de kerk, dat ze niet zeggen: ik heb aan één dienst wel genoeg, want ik ben nog zo vol van de eerste.

Je gunt het iedereen, dat je het fijn vindt om samen te zingen, om oude of nieuwe dingen te horen, je weer blij te maken over alles wat God geeft.

Kennis, aandacht en liefde van onze God doet ons bassin overstromen.

Onze God heeft ons lief, daar draait het om: Hijzelf en zijn liefde stroomt naar binnen.

Je daar blij om maken, daarover verwonderen, daar het goede van zien.

Van de Heer zien hoe Hij is en dat dan ook graag willen.

Energie en blij zijn begint met verlangen.

Volgende week ga ik daar verder op in.

Of... blijf je liever pompen en scheppen?

(klik) *Moe van alles?!*

Raakt het waterbekken leeg,

open vooral de bron.

Dat geeft overvloed

en maakt verwachtingsvol.

Mag ik u vragen deze week eens na te denken over deze dingen?

Waar komt onze hulp vandaan³?

Van minder doen of van de Heer alleen?

Heb je de Heer echt lief?

Bespreek het op de bijbelstudie: wat doen we aan overbelasting?

Veel mensen hebben het wel een beetje gehad.

Soms wordt het ons allemaal teveel.

Dat is een reëel probleem.

³ Psalm 121 / votum, begin van de dienst.

Naast teveel afleiding en misschien verkeerde prioriteiten hebben we echt met elkaar in de gemeente een probleem.
Velen van ons zijn oververmoeid, verliezen enthousiasme en plezier, ook als het gaat om werk in de kerk.

Wat doen we er aan?

Soms is het goed om dan even een tijd niets te doen.
Mag ik u vragen: als je een tijd niets doet, vul dan wel je bassin!
Laat je vullen, leef verwachtingvol, richt je aandacht in de tijd van rust op de Heer.
Alleen een tijdje stoppen met van alles, dat wordt niets.
(**strp8**) Zie die huisarts Noud, die er een paar weken tussenuit gaan.
Zie het echtpaar, dat een weekje afstand neemt.
Dat lost op zich niets op.
Zie de mensen die een tijdje minder naar de kerk gaan; meestal blijft het zo; je went snel aan droogte.
Verwacht meer, leef gevulder, investeer in de band aan de Heer.

Mag ik u vragen om deze week *ook* eens na te denken over: wat doe ik aan zelfreflectie?
Zijn er momenten, dat ik nadenk over de band aan de Heer?
Doe ik dat samen met anderen of rond het avondmaal?
En hoe doe ik dat?
Welke vormen hebben we?
Denk daar eens over na, praat daar eens over.
Tot volgende week.
Amen.

<i>Moe van alles?!</i>	<i>Oeps?⁴</i>
<i>Raakt het waterbekken leeg,</i>	<i>Hè?!</i>
<i>Open vooral de bron,</i>	<i>Aha!</i>
<i>dat geeft overvloed</i>	<i>Zo!</i>
<i>en maakt verwachtingsvol.</i>	<i>Ja!</i>

Ds.Jaap Boerma
GKv Rotterdam-Noord/Oost
25 juni 2017

⁴ Structuuridee uit de Leede en Strak, Ontvouwen, blz. 192.